

nister ſagde, at naar et Forſlag om en Viborg—Herning-Bane ſkal fremmes, maa Rødſtersbro—Silkeborg-Banen gaa ud, ſaa vil jeg ſige, at naar Forholdet er ſaa vidt modnet, at der kommer til at foreligge et Forſlag, og der ikke er andet i Vejen for dets Gennemførelſe end at det andet Baneforſlag ſkal gaa ud, vil det ſikkert nok komme til at gaa af ſig ſelv. Det, jeg imidlertid vil forſtolde er, at den højtærede Miniſter kan ikke fralægge ſig Rødſtersbro—Silkeborg-Banen; han har ſtøttet den. Jeg tillod mig den Gang, ſom allerede berørt af det ærede Medlem for Herning (K. Nielsen) at ſpørge, og jeg ſtal gentage Spørgsmaalet, da det er mine egne Ord, og det har ſin Interesſe at ſaa konſtatere, hvorledes Forholdet den Gang var. Jeg ſpurgte den Gang: „om det er muligt at der i de Egne, hvor diſſe 29 ny Jærnbaner ſkulle løbe, muligviſ kunde gives Konceſſion paa Anlæg af andre Liniér, om der kan bygges Statsbaner, ſom gribe ind i de Interesſefærter, ſom ligge under de forſtjellige Liniér, ſom her ere opſtillede. Er det muligt, at det kan ſke?“ Den højtærede Miniſter gjorde ſaa et Forſøg, maatte endog ſaa et vellykket Forſøg paa at være ſyndig, idet han ſpurgte mig, om jeg vilde ſige, hvilke Love om ny Jærnbaner her kunde blive vedtagne i de følgende 10 Aar. Jeg var beſteden nok til at ſige, at det kunde jeg ſelvſtændig ikke ane, men jeg maatte atter igen ſpørge, om det var muligt, at der kunde komme ny Jærnbaner, der greb ind i diſſe Interesſefærter, og jeg gentog: „Kan det lade ſig gøre?“ Saa afbrød den ærede Trafikminiſter mig og ſagde: „Ja, for ſaa vidt der ſtaffes Lovhjemmel for dem.“ Dertil ſvarede jeg: „Da ſaa ſtal alſaa derigennem denne Lovhjemmel være ophævet.“ Hvortil den ærede Miniſter atter ſvarede: „Nei, det behøves jo ikke, man kan jo give en ny Lov derfor.“ Alſaa den Gang forſvarede den ærede Miniſter Rødſtersbro—Silkeborg-Banen, for ſaa vidt ſom han vilde hælde, at den gør ingen Skade, den kan ikke forhindre en fornuftig Løsning af Jærnbaneſpørgsmaalet i diſſe Egne, thi Lovgivningsmagten kan til enhver Tid beſtemme, om der ſtal anlægges en ny Statsbane paa det Strøg. Jeg havde en Frygt for, at det ikke vilde gaa ſaa glat, og derfor befæmpede jeg Rødſtersbro-Banen, men den ærede Miniſter vilde abſolut have, at vi ſkulde have den med ſom Nr. 29. Den ærede Miniſter ſagde i Dag, at det er Folketinget, der har lagt ſig i Vejen. Ja, hvem der ſad i Tinget den Gang, viſter nok, hvorledes det gik til. Den ærede Miniſter ſagde endvidere, at det var Situationen. Jeg tror, at der

har den højtærede Miniſter ramt det lidt bedre, for „Situationen“, det er ſaadan et rummeligt Ord. Ja, det var Situationen, der gjorde, at vi ſtil denne Rødſtersbro—Silkeborg-Bane, umotiveret og uundersøgt, ſom den var; det var Situationen, den Situation, hvis Frugt Forliget var. Men nu vil jeg dog ſpørge den højtærede Miniſter, om det virkelig var nødvendigt at ſaa Rødſtersbro—Silkeborg-Banen for Forligets Skyld, om Forliget ikke kunde være bragt i Stand, ſelv om vi ikke havde ſaaet denne Bane, ſom har lagt en Sten i Vejen for en fornuftig og rationel Løsning af Baneproblemet i diſſe Egne. At det kan have haft en mere ſpeciell Interesſe for den paaagældende Folketingsmand, at vi ſtil denne Bane netop under denne Situation, beviſer jeg ikke; men jeg tror ikke, at Situationen var af den Beſtafſen, at den højtærede Miniſter behøvede at løbe bort fra det Standpunkt, ſom han meget rigtig indtog i Begyndelſen, for at gaa ind paa en Bane, der nu bare para-derer eller, ſom Miniſteren ſelv ſiger, „figurerer“ paa en Lov, uden at han har nogen Forventning eller Tro til, at den nogen Stund vil blive gennemført i Praxis. Men nu have vi alſaa ſaaet Bekræftelſe paa, at det, ſom ſete den Gang, var for en lang Narraſke en Hindring for en rationel Løsning af Jærnbaneſpørgsmaalet i diſſe Egne. Det kunde jo dog imidlertid være, at der ſom Tiden krider frem, og Forholdene udville ſig, kunde komme en anden Opfattelſe til Stede med Henſyn til, hvorledes Forholdet virkelig er. Jeg ſtal blot endnu tilføje gøre den Bemærkning, at bortset fra, hvorvidt Rødſtersbro—Silkeborg-Banen er en Hindring eller ej, finder jeg det ikke ret heldigt, at den højtærede Miniſter paa en Tid, hvor han forelaar ſaadan noget ſom et Dobbelſpør fra Roskilde til Korsør, ſom ſtal koſte 3.970.000 Kr. plus Ekſpropriationsomkoſtninger, da ſtiller ſig ſaa afviſende, ſom han gør her i denne Sag, over for de iſſe Interesſer. Det harmonerer ikke.

Jeg talter det ærede Medlem for Bræſtø Amts Iſte Valgkreds (Evend Høſebro) for den Støtte, han ydede min Indſtilling. Naar han — under Tilſlutning af det ærede Medlem for Herning (K. Nielsen) — henſtillede, om der ikke kunde finde en Overenſtomt Sted mellem den ærede Ordfører og mig, vilde jeg ſette megen Pris paa, om en ſaadan Overenſtomt kunde komme til Stede (Ordføreren Buſt). Det har jeg ingen Bemyndigelſe til. Den ærede Ordfører ſiger, at han ingen Bemyndigelſe har dertil. Det er beklageligt, men hvis den højtærede Miniſter vilde gaa i Spidsen ved at erklære,